

Az Atyának, Fiúnak, Szentlélek Istennek nevében! Ámen!

Szeretett Testvéreink az Úr Jézus Krisztusban! Amidőn majd hosszú-hosszú idő múltán, talán egy évszázad elteltével, ismét javítás alá kerül e torony, s kezetekbe kerül ez írás, amit mi a Ti számotokra helyezünk el a torony csúcszáró gömbjébe, juttassa eszetekbe, késő utódoknak az egyházukért, templomukért oly nagy áldozatot hozó hithű apákat, kik szörnyű világháború után kifosztottan, lerongyolódva, s porig alázva sem hagyták a harcok alatt szétlőtt templomtornyukat, súlyosan megrongált templomukat szétomolni, hanem minden erejük megfeszítésével, tán a falat kenyérnek szájtól való elvonásával, cc. 40 ezer Forint költséggel (1 q búza 60 Forint volt!) újjáépítették, teljesen átrenováltatták azt. De hallgassátok a történetet.

Az Úrnak 1857. esztendejében, 90 évvel ezelőtt, a gyülekezet nagy tudású, buzgó lelkipásztora: Nagytiszteletű Tatay Sámuel esperes úr indítványára, s az ő terve alapján a gyülekezet felépítette a templomtornyot, s megnagyobbította a már kicsinek bizonyult templomot. Ez a torony állt épen, sértetlenül 1945. március 25-ig, virágvasárnap szent ünnepéig.

A már 1941. június 11. óta folyó szörnyű – s a mi számunkra már akkor kilátástalannak látszó – második világháború rettenetes harcai a mi kis falunkat sem kímélték meg. 1945. március 25-én, virágvasárnap ünnepén, az u. v. hű szövetségesünk, néhány fiatal, elvakult katonája, hogy a feltartóztathatatlanul előnyomuló orosz seregeket zavarja, géppuska és rádió-telefon fészket, illetőleg állomást szerelt fel a toronyba. Innét irányították közelben elhelyezkedett lövegek tüzét, s géppuskatűzzel akarták gátolni a gyalogság előnyomulását. Amidőn ezt az orosz megfigyelők észrevették, tűz alá vették a templomtornyot, s pontos lövéseikkel hamarosan el is kergették őket.

A templom déli falazatát három aknatalálat érte, tetőzetét közvetlenül a torony mellett két találat szakította át. Magát a tornyot több nehéz harcocsigránát és aknatalálat rongálta meg súlyosan, a torony sudarát teljesen szétrombolva.

De csodálatos dolog történt. Bár a torony felső részét szét is lötték, a kereszt, mely az új tornyon is rendületlenül fennragyog, megmaradt, s a későbbi erős viharok sem voltak képesek ledönteni. E csodálatos dolog sok embert magába szállásra készítetett, mert én hiszem és meg vagyok győződve arról, hogy Isten ezzel is üzent nekünk, ma élő bakonytamási gyermekeinek. Ezzel is tudomásunkra adta Isten, hogy ha minden össze is dől ezen a földön, rendületlenül megáll a kereszt, s ha lábunk alatt minden meginog is, van egy hely, hová biztonságosan mehetünk, a mi Megváltónk keresztje alá, hol bánatunk megenyhül, könnyünk felszárad, s lelki bajainkra gyógyít, balzsamot kapunk. Megnyugszik háborgó szívünk, és megújnodva tudunk új hittel, reménységgel dolgozni, s a romok helyére új jövőt építeni.

Mi is a Krisztus keresztje alá gyűlve tudunk újra erős hittel munkába kezdeni, s tudunk a szebb, boldogabb, szeretettel átítatott jövőért dolgozni.

A renoválási és újjáépítési munkálatokat a következő mesterek végezték el: Kunt János, pápai építőmester, építési vállalkozó, kinek tervrajza alapján épült újjá a torony, mely mostani új állapotában 7 méterrel magasabb lett, mint a régi torony volt. A régi tornyon csak egy ablaksor volt. Ezen belül voltak a harangok elhelyezve. Mivel a házak s a környező dombok nagyon elnyelték a hangot, a gyülekezet óhajára egy emelettel feljebb vittük a harangokat, s azóta messze elhangzik harangjaink érces hangja.

Az építési vállalkozó munkatársai voltak: Knapp Imre kőműves, munkavezető, Ihász Károly kőműves, Téringer István és Török L. toronyácsok, Oswald István és Széka Jenő, palafedőmesterek, kik a torony palafedését végezték el, Szuszki Károly, villamossági és rádiókereskedő, ki a villámhárítót szerelte fel a toronyra, Soós József és Boldis László, bádogos és vízvezetékszerelők, kik a bádogos munkát végezték. Mindnyájan pápai tisztos iparosok.

Az Istennek áldása és megsegítő kegyelme nyugodjon meg e szent ház felett! Óvja, védje minden bajtól, veszélytől, hogy ne essen áldozatául többé se tűznek, sem a háború pusztításainak, hanem hirdethessék benne időtlen időkig Isten örök igazságait, a Megváltó Úr Krisztus tiszta hamisítatlan evangéliumát. Leljen benne minden ember vigaszt bánatára, erőt küzdelmeire, s hitben újjászületve távozhasson falai közül mindenki, ki Istenhez tér.

De nyugodjon meg az Isten áldása azokon az apák nyomdokain járó áldozni tudó gyülekezeti tagokon is, kik a nagy munka végrehajtásához szükséges összeget verejtékes munkával előteremtették, összeadták, s az Ő kegyelme takarja be az épületen dolgozó összes tisztet, derék becsülettel munkálkodó mestert, munkást is! Ő védje, oltalmazza továbbra is életüket, hogy nehéz, sokszor veszélyes munkájukat mindenkor híven végezhessék.

S Bennetek, Kedves Utódaink, tartson meg a Mindenható szeretetben, békeességben és egyetértésben, legyetek hűek mindhalálig a hitű ősapák hitéhez, meg ne tagadjátok evangélikus anyaszentegyházunkat, s hozzatok érte áldozatot örömmel, ha kell, még nagyobb, mint mi, s elveszitek érte az Istentől a méltó jutalmat! Légy hív mindhalálig és Neked adom az életnek koronáját!

Erős vár a mi Istenünk!

Az Úrnak 1947. esztendejében, augusztus hava 8. napján.

Mohácsi László lelkipásztorkodása idején, ki 14. lelkésze a gyülekezetnek, s 1933. szeptember 15. óta szolgálja itt az Urat.

Vági Károly gyülekezeti felügyelő idején, ki a község szülöttje, Benkő Béla, ig.[azgató] kántortanító, Sebestyén Ödön másodtanító, Németh Jenő, gy.[ülekezeti] gondnok, Varga Gyula magtárgondnok, Bors István templomépítési gondnok, id.[ősebb] Adorján Sándor, id.[ősebb] Csonka József, Vági Mihály, V.[itéz] Vajda Mihály, Vági Viktor, Fodor Károly, Fodor István, F.[olyósi] Bors Gyula, Németh János, Erdélyi Lajos, Németh Sándor presbyterek idejében.